

ပတ်စပို့
ကလောင်

ပတ်စပို့

၇၆၂

၆၈၂

ဟော့လိုင်း ရှယ်လီကေသာ

၁၄.၁၀.၂၀၁၁။ သော ကြာနေ့ နံနက် ၁၀:၃၀ အချိန်တွင် ကျွန်တော်
သည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော့်နောက်သို့ ခွေးအုပ်ကြီး လိုက်ဆွဲသည်။
ကျွန်တော် ကြောက်အား လန့်အားနှင့်ပြေးရင်း အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကျားယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ခွေးများ ကို ပြန်လှည့်ခြောက်သည်။ သို့သော် “တောခွေး
ကျားမကြောက်” ဆိုသော စကားအတိုင်း ၎င်း ခွေးများ မှာ တောခွေး ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ကျွန်တော် မျောက်ယောင်ဆောင် ဖန်ဆင်းပြီး သစ်ပင် ပေါ်တက်ပြေးသည်။
ကံများ ဆိုးချင်တော့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကျားသစ်နှင့် တိုးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်
လူယောင်ပြန်ဖန်ဆင်းပြီး ရေထဲခုန်ချသည်။ ရေထဲကူးခတ်နေသော
မိချောင်းကျောပေါ်တည့်တည့်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကံဆိုးရှာသည်ဟုတွေ
့ရင်း ဖားယောင်ဆောင်ကာ ကမ်းစပ်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။
ကမ်းစပ်ရောက်သော အခါ ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေဟောက် တစ်ကောင်က
အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ အိပ်မက်က လန့်နိုးသွားသည်။

ပြန်အိပ်ပျော်သွားသော အခါမှသာ စောစောက ညံ့နေသော ဇာတာတွေ
ပြန်တက်လာ သည်။ အရမ်းချော အရမ်းလှသော အမြွှာညီအစ်မနှစ် ယောက်က
သူတို့နှစ် ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လူမနေသော အိမ်ကြီးထဲ၌
အတူနေရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် အားနာနာနှင့် လက်ခံလိုက်သော အခါ နှစ်
ယောက်စလုံးက သရဲမ ဖြစ်နေလေသည်။

ဤအိပ်မက်ကို အကြောင်းပြု၍ ရှယ်လီကေသာ ဆိုသော ဝတ္ထုလေးကို
ရေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိတ်ကူးယဉ် ဖန်တီးထားသည်ဆိုသော်လည်း ကိုယ်တွေ့ အ

ဖြစ်အပျက်များ နှင့်ပေါင်းစပ်ကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းအောင် တင်ဆက်ထားပါသည်။

ဝန်ခံချက်။ ။ ကျွန်တော် သည် သရဲဝတ္ထုရေး ရန် မည့်သည့်အခါကမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် အခြေအနေအရ ဘိုးတော် လိမ်နှင့် သူသာန်စောင့် မမဲပြာ ဟူသော သရဲဆန်ဆန် ဟာသဝတ္ထုကို ပထမဆုံး စရေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခါးသွားထက် ကလောင်သွားထက် ဟူသော စကားအတိုင်း ကလောင် တစ်ချောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို ပျော်အောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ငိုအောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ သနားအောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ကြောက်အောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ထိုအထဲမှ ကျွန်တော် သည် မိမိ၏ အတတ်ပညာဖြင့် လူတွေ ပျော်ရွှင်ရယ်မောအောင်သာ လုပ်ပေး ချင်သည်။ (လူရွှင်တော် တော့ မလုပ်တတ်) သို့သော် သရဲဝတ္ထုရေး ရန် အကြောင်းက ထပ်ဖန်လာ သည်။ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအကြမ်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်အား ပေးဖတ်ရာ ပထမတစ်အုပ် မှာ ပင် လန့်ဖျားဖျား၍ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ဝတ္ထုထဲမှာ ဈာန်ဝင်နေတုန်း ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့သို့ ကြောင်ခုန်ချသည်ကို သွေးလန့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မကင်း ဘူးထင်၍ ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်ဖတ်ပြရာ အဲဒီ ညက အိမ်သာမသွားရဲ၍ နပ်စ်မတွေ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရသည်။ ကျွန်တော် လည်း ဤဝတ္ထုကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ရင်း ကိုယ်တိုင် ကြက်သီးထရသည်မို့ ကိုယ့်ကြောင့် လူတွေ ကြောက်စိတ် မဝင်ရလေအောင် ဟာသ Plot လေးများ ရောထည့်ပြီး ချစ်စရာဓာတ်ပုံလေးများ နှင့်အတူ အသစ်ပြန်လည်ပြင်ဆင် ရေး သား လိုက်ရပါသည်။

(ကိုးကားချက်။ ။ ပြိတ္တာ သရဲ တစ္ဆေ ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း။ သကျဝံကျ) သတိပေးချက်။ ။ ည ၁၂:၀၀ လူခြေတိတ်ချိန်၌ ဖတ်ပါ။

(က)

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတိုင်း သေခြင်းတရားလေးမျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးနှင့် သေကြရသည်။ သေပြီး နောက်၌ ကတိနိမိတ် ထင်လာသည့်အားလျော်စွာ လူဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံတို့၌ ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုတွင် သေခါနီး ကာလ နှလုံးသွင်းမကောင်းခဲ့သည့်အတွက် အပါယ်လေးဘုံသို့ ကျရောက် ကြရသည်။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့သည် များ သော အားဖြင့် အစွဲအလမ်းများ ရှိကြသည်။ သားစွဲ၊ သမီးစွဲ၊ ဥစ္စာစွဲ အစရှိသည့် အစွဲတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကွယ်လွန်သေဆုံးကြသူတို့သည် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ရှိကြရသည်။

ပြိတ္တာတို့၏ ဘဝကား ဆင်းရဲလွန်းလှ၏ ။ အမြဲမပြတ် ထမင်း၊ ရေ၊ အာဟာရတို့ ငတ်ပြတ်နေ ကြရသည်။

အနှစ် တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ တစ်သိန်းသော် လည်းကောင်း၊ ဘုရားတစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူကြား ကာလပတ်လုံးသော် လည်းကောင်း၊ ထမင်းတစ်လုတ်မျှ မစားရ၊ ရေတစ်ပေါက်မျှ မသောက်ရဘဲ ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားကြရသည်။

ပြိတ္တာမျိုးကား များ လှသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူသားများ သည် ထိုပြိတ္တာတို့ကို အတွေ့ အကြုံအရ ဝေါဟာရအမည် အမျိုးမျိုးနှင့် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာ၊ သဘက်၊ ဖုတ်၊ ကျတ်၊ ဥစ္စာစောင့်၊ ဘီလူး အစရှိသည်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ပြိတ္တာတို့သည် အစာအလိုငှာ လူတို့ စွန့်ပစ်ထားကြသည့် စားကြွင်းစားကျန်များ ကို ရှာဖွေ၍ မဝတဝ စားသောက်ကြရသည်။ ရွံ့ရှာဖွယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသည့် အကောင်ပုပ်၊ သွေးပုပ်၊ ပြည်ပုပ် စသည်တို့နှင့် ကိုယ်ဝန်

အညစ်အကြေး၊ အချင်း၊ နှပ်၊ သလိပ်၊ တံထွေး စသည်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

အနေအထိုင်တွင် လည်း ကျောင်းအို၊ ဇရပ်အို၊ သစ်ပင်၊ ချုံပင်၊ တောတောင် စသည်တို့၌ ကံအားလျော်စွာ နေထိုင်ကြရလေသည်။

ပြိတ္တာတို့သည် လူတို့ကို ခြောက်လှန့်တတ်ကြသော ကြောင့် တစ္ဆေဟု ခေါ်ကြသည်။ တစ္ဆေ ဟူသည် “သဇ္ဇေတိ” ဟူသည့် ပါဠိစကားမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်အောင် ခြိမ်းခြောက်သည် ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

စာအုပ်ထဲမှာ ဈာန်ဝင်နေစဉ် အနောက်မှ အရိပ်မဲကြီးတစ်ခု ဖြတ်သွားသလိုလိုရှိသော ကြောင့် နွေဦးနောင် ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

သူ၏ ရှုမငြီးသည့် ချစ်ဇနီးသည် မေဦးမောင် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ ကိုနောင် . . . ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ထားလေ ”

“ကားထဲမှာ အားလုံးထည့်ပြီးပါပြီ မေဦးရဲ့၊ မေဦး အိမ်သာထဲက ထွက်လာမယ့် အချိန်ကို စာဖတ်ရင်း စောင့်နေတာ ”

“စာအုပ်က နောက်မှဖတ် ကိုနောင် အချိန်ရှိတုန်း သွားကြမယ်၊ ဒါမှ မနက်စောစော ဘဘုန်းကြီးကျောင်း ကိုရောက်မှာ ”

”ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့ ”

နွေဦးနောင်တို့ ကားလေး ည ၉ နာရီ ၁၀မိနစ်မှာ ရန်ကုန်မြေမှ စတင် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

အမှန်တကယ်တော့ ဤအလည်အပတ် ခရီးစဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်ကမှ ပူပူနွေးနွေး အိမ်ထောင် ကျထားသော နွေဦးနောင်နှင့် မေဦးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းလည်း ဖြစ်၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ဘကြီးဘုန်းကြီးကိုလည်း သူမရဲ့ခင်ပွန်း ဘယ်လောက် ဖြောင့်ကြောင်း

ကြွားရန်လည်း ဖြစ်သော ကြောင့် မေဦးတစ်ယောက် ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး ခင်ပွန်းသည် နှင့် အတူ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေဦးရဲ့ ဘကြီး ဘုန်းကြီး ဥူးကောဝိဒမှာ လူ့ဘဝတုန်းက ရည်းစား ဖြစ်သူ၏ အသည်းခွဲခြင်းကို ခံရပြီးနောက် မိန်းမတွေ ကို စိတ်နာကာ သာသနာ့ဘောင်ထဲ အပြီး ဝင်လိုက်လေသည်။ ရန်ကုန်မှာ နေ လျှင် သူမရဲ့ ခြေရာလေးတွေ ကို မြင်နေရဦးမည် စိုးသော ကြောင့် လူသူမနီးသော တောကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းမှာ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ နေလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ပင် ဖြစ်ပြီး ဂေဟတစ်ခုပင် တည်ထောင် ထားသည်ဟု ကြားခဲ့လေသည်။

ငှင်းဂေဟမှာ ရန်ကုန်က စိန်ဂေဟ၊ ဧည့်ဂေဟတို့လိုမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိဘမဲ့ကလေး ထိန်သိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟ ဖြစ်လေ၏ ။

မေဦးတို့ ကြိုတင်မသိခဲ့သည်က သူတို့၏ ခရီးစဉ်သည် ထိတ်လန့်စရာ၊ ဆန်းကြယ် အံ့ဩစရာ ထို့ထက် ပိုဆိုးရမှု စားကောင်းခြင်း မစားရ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရသော ကြောက်မက်ဖွယ် နယ်မြေကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေမှန်း “ အစက ကြိုသိခဲ့ရင်လေ မေ မသွားဝံ့ ပါဘူး ကွယ်” ဆိုသလို ဖြစ်မည် မှာ အသေအချာပင်။

(ခ)

၃ : ၃၀

“ကိုနောင် . . . ဟိုရှေ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လှမ်းတားနေတယ်”

မေဦး ညွှန်ပြရာနေရာသို့ နွေဦးနောင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အနီရောင် ဝမ်းဆက် ဝတ်ထား သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကားမီးရောင်ဖြင့် တွေ့

လိုက်ရလေသည်။

ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ကားကို တားနေသော ကြောင့် နွေဦးနောင် ကားကို အရှိန် လျှော့ပြီး မောင်းလိုက်သည်။

သို့သော် အဲဒီ လို အရှိန်လျှော့လိုက်တာကိုက သူတို့ရဲ့ မဟာအမှားကြီး ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ လေပြီ။

ဖြည်းဖြည်းနှင့် အနားရောက်လာသော အခါ စောစောက မြင်ခဲ့ရတဲ့နေရာမှာ ဘယ် အမျိုးသမီးမှမရှိဘဲ ကားလမ်းပေါ် ကိုင်းတစ်ဖက်ထွက်နေသည့် သစ်ခြောက်ပင်ကြီးသာ ရှိလေ သည်။

၎င်းသစ်ပင်ရဲ့ ခွကြားထဲမှာ အမျိုးသမီးဝတ် အနီရောင်ဝမ်းဆက်တစ်ထည် တင်ထားသည် ကို တွေ့ လိုက်ရ၏ ။

နွေဦးနောင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားပြီး ထိုနေရာနှင့် အဝေးဆုံးရောက်အောင် လီဗာကို မိုက်ကုန် မြှင့်လိုက်သည်။

“အမြင် မှာ တာပါ မေဦးရယ် . . . မကြောက်ပါနဲ့”

ဇနီးသည် ကြောက်မှာ စိုး၍ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်က သွေးပျက်နေလေပြီ။ အဝေးမှာ တုန်းက မြင်လိုက်ရတာ လူမှလူအစစ်။

မေဦး ကတော့ နွေဦးနောင်ရဲ့ ခါးကိုဖက်ပြီး ရှိသမျှ ဘုရားစာတွေ အကုန်ရွတ်နေလေရဲ့။

“သမ္မုဒ္ဒေ . . . သမ္မုဒ္ဒေ . . . သမ္မုဒ္ဒေ”

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဒီလိုနေရာ ဒီလိုအချိန်မှာ တော် ရုံတန်ရုံ ဘယ်လိုမိန်းကလေး မျိုးမှ ရှိနေရဲမှာ မဟုတ်။

နောင်မှာ သိခွင့်ရသည်မှာ ထိုနေရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက် သစ်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အဲဒီ နေ့က

အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားကြောင်း ရွာခံ လူတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ သိခဲ့လေသည်။

ထိုကိစ္စကိုတော့ မေဦး ကြောက်မှာ စိုးသဖြင့် နွေဦးနောင် ပြန်မပြောပြခဲ့။

နံနက်လေးနာရီခန့်မှာ တော့ သော် ကမြောင် ဟု ရေး ထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်း မုခ်ဦး အဝကို ရောက်သည်။ အဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကောင်မလေးနှစ် ယောက်၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် နွေဦးနောင်တို့ကားလေး အထဲထိ ဆက်ဝင်သွားလေသည်။

“လာမယ်ဆိုလည်း ကြိုပြောပေါ့ တူမကြီးရယ်၊ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်နဲ့”

“ဘာလည်း . . . ဘုန်းဘုန်းက ကိုယ်တိုင် လာကြိုမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မလာဖို့ တားမလို့”

“ရှင်”

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဘဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မေဦး ပါးစပ် အဟောင်းသားလေး ဖြစ်သွားသည်။

“အခု ဥူးဇင်းကျောင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ သိလား”

“မသိဘူးလေ”

ဆရာတော် က စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့်

“မပြောချင်တော့ပါဘူး တူမကြီးရယ် . . . ပြောရင် ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်သွားမှာ စိုးလို့ အခုမှလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို နှင်ရာကျမှာ လည်း စိုးတယ်၊ အဲဒီ တော့ တူမကြီး ပျော်သလောက် နေကြည့်ပါ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိလာလိမ့်မယ်၊ မနေချင်ရင် ချက်ချင်း ပြန်လို့ရတယ်”

“အရှင်ဘုရားရဲ့စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဒီကျောင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ “

“ဟူး . . . ပြောမယ့် ကြုံဖူးမှ သိတဲ့၊ ဥူးဇင်းပြောတာထက် တူမကြီး နောက်ဆို ကြားလာရပါ လိမ့်မယ်၊ အခုတော့ မပြောပါရစေနဲ့”

မေဦး ခေါင်းရှုပ်နေပြီ။

“ဘုန်းဘုန်းစကားတွေ မေဦးတော့ နားမလည်တော့ဘူး၊ ညက တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ခဲ့ရ တော့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း သွားအိပ်လေကွယ်၊ တူမကြီးအတွက် မိန်းကလေးနားနေဆောင်မှာ စီစဉ်ပေး ထားတယ်၊ ကျောင်းက မိန်းကလေးအဖော်တွေ နဲ့ အတူအိပ်ပေါ့၊ တူမကြီး ယောက်ျားအတွက် ကတော့ ယောက်ျားလေးသီးသန့်ဆောင်မှာ ကပ္ပိယတွေ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ အဆင်မပြေတာရှိရင် ပြောပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း မေဦးကို ခွင့်ပြုပါဦး ဘုန်းဘုန်း”

“အေး . . . သွား သွား၊ အိပ်ယာက နီးရင်တော့ လင်မယားနှစ် ယောက်စလုံး ငါ့ဆီ လာခဲ့ကြ ဦးပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဘုန်း ဘုန်း . . . မေဦးကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဥူးကောဝိဒ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ မေဦး လက်အုပ်လေး ချီ၍ ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရလေသမျှ အခုမှ အတိုးချ အိပ်ရတော့မည် ။

သူမ၏ ခင်ပွန်း နွေဦးနောင်လည်း ခုလောက်ဆို စက်တော် ခေါ်နေပြီထင်ပါ။

မေဦး တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်မိသည်။ ဒီယောက်ျားက အိပ်ရင် ဖင်ပေါ် ခေါင်းပေါ်

အအိပ်ကြမ်းတာ ဆိုတော့ ဘေးနားက ကပ္ပိယတွေ ဝိုင်းမဖုံးပေးရင် အခက်။ တော်
ကြာ သူတို့အဆောင်ရှေ့ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်တလေများ ဖြတ်မိပြီး
သံဇကာမှတဆင့် မြင်သွားရင်။

(၈)

နွေဦးနောင်နဲ့ မေဦးမောင်တို့ လင်မယား ဆရာတော် ကို ဦးသုံးကြိမ်
ချလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာတော် ၏ အင်တာဗျူးက စတင်တော့သည်။

“ဒကာလေး နာမည် ”

“နွေဦးနောင်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော် က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“အင်း . . . ငါ့တူမကြီးက ယောက်ျားယူတာတောင် ကိုယ်နဲ့ နာမည်
ချင်းကာရံညီတဲ့သူ ရှာယူတာကိုး၊ နွေဦးနောင်နဲ့ မေဦးမောင် ဟုတ်လား . . . ဟင်း . .
. ဟင်း”

ဆရာတော် ၏ ရွှင်မြူးသော စကားကြောင့် လင်မယားနှစ် ယောက်စလုံး
ရယ်လိုက်ကြလေ သည်။

“ဒါကတော့ ဖူးစာလို့ဆိုရပါမယ် ဘုန်းဘုန်း . . . တပည့်တော် တို့နှစ်
ယောက် အင်တာနက်မှာ ချက်တင်ထိုင်ကြရင်း နာမည် ချင်းဆင်နေလို့
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားပြီး အပြင်မှာ ဆုံ ဖြစ်ကြရာကနေ ခုလို
ညားခဲ့တာပါ”

“ဪ . . . ဒါဆို ချက်တင်ဖူးစာပေါ့၊ ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ခုခေတ်များ

ရည်းစား တစ်ယောက်ရချင် အလွယ်လေးကိုး၊ ထိုင်ခုံမှာ ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်ကို နှိပ်ရုံနဲ့ အဆင်ပြေတယ်၊ တို့များ ခေတ်ကတော့ သုံးနှစ် သုံးမိုး ကြိုးစားတာတောင် မလွယ်ရေး ချ မလွယ်ပဲ မောင်”

ဆရာတော် ဘုရား၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကိုသိနေသော မေဦးက ကြိတ်ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒကာလေးက ဘာအလုပ် လုပ်တုန်းကွဲ့”

“တပည့်တော် က စာတိုပေစလေးတွေ ရေး ပါတယ်ဘုရား၊ အခုတောင် အပါယ်လေးဘုံထဲ က ပြိတ္တာဘုံသားတွေ အကြောင်းရေး ဖို့ လေ့လာနေပါတယ် ဘုရား”

နွေဦးနောင် စကားကြောင့် ဆရာတော် မျက်နှာ တစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

နောက်မှ ဟန်မပျက်ပြန်၍

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ လူတွေ အပန်းပြေစေမယ့် ဟာသဝတ္ထုမျိုးတွေ ရေး နိုင်ရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဟာသဆိုတာ ဘဝမှာ ကြုံရတဲ့ စိတ်ညစ်စရာ၊ သော က ဖြစ်စရာတွေ ကို ခဏတာ ထွက်ပေါက် ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါးပေါက်တစ်ခုပဲလေ”

“မှန်ပါ့ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် က လူတွေ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထအောင် ရေး နိုင်တဲ့ ရသမျိုးကို ပိုသဘောကျပါတယ် ဘုရား၊ ပြီးတော့ ပြိတ္တာတို့ တစ္ဆေတို့ဆိုတာ ကြောက်စရာ ကောင်းသလို သနားစရာလည်း ကောင်းတာမို့ တပည့်တော် ပိုစိတ်ဝင်စားပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော် က စိတ်အလိုမကျဟန်ဖြင့်

“ကဲပါလေ . . . ထားလိုက်ပါ၊ ဘာပဲရေး ရေး ယုတ္တိရှိအောင်တော့ ရေး

ပေါ့၊ မ ဖြစ်နိုင်တာကြီး ကို လုပ်ကြံပြီး စာဖတ်ပရိသတ် မကြောက် ကြောက်အောင် ဖြေခွက်တာမျိုး မရေး နဲ့ပေါ့”

“အဲဒီ လိုမျိုး ယုတ္တိရှိရှိ ရေး နိုင်ဖို့ ဆရာတော် ကိုပဲ အားကိုးရမှာ ပဲ ဘုရား၊ ဒီခရီးစဉ်က တပည့်တော် မေဦးနဲ့ ဟန်းနီးမွန်းလည်း ဖြစ်၊ ဆရာတော် ဆီက သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာလေး တွေ လည်း မေးရင်းနဲ့ပေါ့ ဘုရား”

“ငါ့ဆီက ဘာများ သိချင်လို့လဲကွ”

“ဘုရားဟောပေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထဲက ပြိတ္တာတွေ အကြောင်းပါပဲဘုရား၊ သူတို့ရဲ့ စားသောက်နေထိုင်မှုဘဝနဲ့ လူတွေ ကို ဘာကြောင့် ခြောက်ရသလဲ စသည်ဖြင့် ကုန်ကြမ်းလေးတွေ ပေါ့၊ အရှင်ဘုရား အားရင် အားသလို တပည့်တော် ကို ရှင်းပြပေးစေလိုပါတယ်”

နွေဦးနောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဥူးကောဝိဒ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်း

“အင်း . . . ဒကာလေးက သိချင်နေပြီ ဆိုတော့လည်း ရှင်းပြပေးရတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဘုန်းကြီး တရားပွဲသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမှာ မို့ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ နောက်နေ့မှပေါ့”

“တင်ပျံ ဘုရား”

ည ၁၂:၀၀

နွေဦးနောင်ရဲ့ နားထဲမှာ သိချင်းသံလိုလို ကြားမိသည်။ အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလို။

ဒါပေမယ့် တစ်ရေး နိုးတဲ့အချိန်မှာ ကြားရတဲ့အသံကတော့ ပီပီသသပင်။

“တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့”

မိုးလင်းတော့ နွေဦးနောင် ကျောင်းထဲမှာ လှည့်ပတ်လေ့လာသည်။

ကျောင်းကြီးက အတော် ကျယ်ဝန်းပြီး မိဘမဲ့ ကလေးများ ကို စာသင်ပေးနေသော
ဂေဟာတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ထိုကလေးများ ပညာသင်ရေး အတွက် ရွာထဲက ဆရာ/
ဆရာမများ က အတန်းစာကို တာဝန်ယူကာ သင်ကြားပေး၏။

အင်မတန်မှ မွန်မြတ်သော ပညာဒါနတစ်ခုပင်။

နွေဦးနောင် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ်
လျှောက်ကြည့်နေရင်း တစ်နေရာ မှာ မေဦးနှင့် သွားဆုံသည်။

“ရှာလိုက်ရတာ ကိုနောင်ရယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ မေဦးရဲ့”

“ဘုန်းဘုန်း ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ မနက်စာ စားပြီးရင် သူ့ဆီ လာခဲ့ပါတဲ့၊
သိချင်တာတွေ ရှင်းပြ မယ်တဲ့”

“ကောင်းပြီလေ . . . ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် အတူဆွဲပြီး သွားကြတာပေါ့”

“ရှင် ဘာဆွဲမှာ လဲ”

မေဦး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“Breakfast”

ဒီလိုနှင့် နွေဦးနောင်နှင့် မေဦးမောင်တို့ မနက်စာ အတူစားကြရင်း ညက
အိပ်ပျော်နေတုန်း ကြားမိသော သီချင်းသံအကြောင်း ပြော ဖြစ်ကြသည်။ ထူးခြားစွာ
တိုက်ဆိုင်နေသည်က သီချင်းသံ ကို လင်မယားနှစ် ယောက်စလုံး ကြားမိသည်
ဖြစ်ရာ၊ အိပ်မက်မဟုတ်နိုင်တော့။

စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်း တော့ ပဟေဠိ ဖြစ်သွားကြသည်။

ညဘက် သန်းခေါင်ယံကြီး ဘယ်သူများ ညည်းဆိုနေပါလိမ့်။

(ဃ)

“လောကမှာ ပြိတ္တာအမျိုးအစား မြောက်များစွာရှိတယ် ဒကာ၊ တစ်ခုချင်း ရွတ်ပြရင်လည်း ဘုန်းကြီးလည်း မရွတ်နိုင်၊ ဒကာလေးလည်း မမှတ်နိုင်မှာ စိုးလို့ လိုရင်း အချက်လောက်ပဲ ပြောပြ မယ်”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘုန်းဘုန်း”

ဥူးကောဝိဒ သူရဲ့ ပြိတ္တာအကြောင်း သိကောင်းစရာ အစီအစဉ်ကို စတင်ဖဲကြိုးဖြတ် ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

“လူတွေ ဟာ ဥစ္စာစွဲ သားစွဲ မယားစွဲ အစွဲ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သေတတ်ကြတယ်၊ မသေခင် မှာ လည်း ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းမရှိ၊ သူတစ်ပါးတို့ ပေးကမ်းလှူဒါန်းတာကိုလည်း တားမြစ်တတ်ကြ တယ်၊ အဲဒီ လို လူမျိုးတွေ သေတဲ့အခါ ပြိတ္တာဘုံ ရောက်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒီ တော့ သေခါနီး မှာ အစွဲအလမ်း မမှာ ဖို့ကိုလည်း ဂရုပြုရမယ်၊ အဲဒါကတော့ ဘာကြောင့် ပြိတ္တာ ဖြစ်လည်းဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းပေါ့”

နွေဦးနောင် ဆရာတော် ၏ ရှင်းလင်းချက်ကို စိတ်ဝင်တစား ခေါင်းလေးညိတ်၍ နားထောင် နေသည်။

“ပြိတ္တာတွေ ဟာ အလွန် တရာ ကြောက်မက်ဖွယ် မလှမပတဲ့ ရုပ်အဆင်းရှိကြတယ်၊ လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ တစ္ဆေ၊ သရဲ ဆိုတာ ပြိတ္တာပါပဲ၊ သူတို့ရဲ့ ဘုံဌာနဟာ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်တို့အထက် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ တည်ရှိတယ်၊ တော၊ တောင်၊ ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ်၊ သုသာန်၊ သစ်ပင်၊ လိုဏ်ဂူ စတဲ့ အရပ်တွေ ပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဟိမတန္တာနံပါးရှိ “ဝိဇ္ဇာဋီ” တွင် ပြိတ္တာမြို့တည်၍ တန်ခိုးကြီး သည့် ပြိတ္တာမင်းက အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သည် ဆိုပြီးတော့လည်း လောက ပညတ္တိကျမ်း၊

ဆဂတိ ဒီပနီကျမ်းတွေ မှာ လည်း မိန့်ဆိုကြတယ်”

“ဒါဆို ညဘက်မှာ ရွာတည်ပြီး လူတွေ ကို ဖြားယောင်းတတ်တဲ့ ကျတ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ဥူးကောဝိဒ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျတ်ဆိုတာလည်း ပြိတ္တာမျိုးထဲကပါပဲ ဒကာ၊ ပြိတ္တာ အမျိုးမျိုးရှိသလို သူတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းလည်း အနိမ့်အမြင့်တွေ ကွာခြားပါတယ်။ အာဟာရအတွက် လူတစ်ယောက်ကို ပူးကပ်ပြီးမှ စားသောက်ရတဲ့အမျိုး၊ အနံ့ခံရုံနဲ့ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့အမျိုး၊ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီးမှ ကြိုက်နှစ်သက် တဲ့အမျိုး၊ အစိမ်းလိုက်စားမှ တင်းတိမ်တဲ့အမျိုး၊ အရှင်လတ်လတ် ဝါးစားရမှ ကျေနပ်တဲ့အမျိုး၊ အဲဒီ လို စားသောက်ပုံ အခြင်းအရာ အမျိုးမျိုးရှိသလို သစ်ပင်၊ ချုံပုတ်မှာ နေရတဲ့ အဆင့်အတန်း၊ ဇရပ်အို ကျောင်းအိုတို့မှာ နေရတဲ့အတန်း၊ သုသာန် သင်္ချိုင်းမှာ နေရတဲ့အတန်း၊ လူတွေ အနီးမှာ နေရတဲ့အတန်း၊ တောတောင် ချောက်ကမ်းပါးတွေ မှာ နေရတဲ့အတန်း၊ ဘုံဗိမာန်မှာ နေရတဲ့အတန်း ဆိုပြီး နေထိုင်ပုံလည်း ကွာသေးတယ်”

“ဒါဆို ပြိတ္တာတွေ ဟာ တပည့်တော် တို့ အနီးနားဝန်းကျင်မှာ လည်း ရှိနိုင်တာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့၊ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တာပဲ ရှိတယ်။ လူတွေ ဟာ လူတစ်ယောက်သေရင် ဝိညာဉ်ကျန်ပြီး အဲဒီ ဝိညာဉ်က တစ်ချို့ အိမ်သူအိမ်သား ဆွေမျိုးတွေ ကို ကိုယ်ထင်ပြတာမျိုးတွေ လုပ်ပြတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အယူအဆမှာ ကြီးပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အဆိုအရ ဘယ်သတ္တဝါ မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ အသက်ကောင်မရှိဘူး၊ ခန္ဓာတစ်ခု ပျက်စီးသွားတာနဲ့ ရုပ်ကော နာမ်ကော ပျက်စီးသွားတယ်။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက် သေပြီး မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေတယ်။ အနီးနားမှာ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကြားတယ်ဆိုရင် အဲဒါ

ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘူး၊ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေ ပြီလို့မှတ်၊ လူတွေ ဟာ သေခါနီး ရင်
တရားကို နှလုံးမသွင်းနိုင်ကြဘဲ သားစွဲ၊ သမီးစွဲ၊ ဥစ္စာစွဲ၊ ခင်ပွန်းစွဲ၊ ဇနီးစွဲတွေ ကြောင့်
ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်ကြ တာပဲ”

နွေဦးနောင် ဆရာတော် ရဲ့ စကားကြောင့် ကြက်သီးပင် ထသွားမိသည်။

“သံဝေဂ ရစရာပါပဲ ဘုန်းဘုန်း၊ အဲဒီ လို လူမျိုးတွေ ကို အမျှပေးရင်
ရနိုင်မလား။”

“အင်း . . . ဒါကလည်း အမျိုးအစား ပေါ် မူတည်တာပေါ့၊ ဘုရားသံ၊
တရားသံတို့ကို မကြား ချင်၊ မကြားနိုင်၊ မကြားဝံ့တဲ့ အမျိုးအစား၊
ကြားချင်နာချင်သော် လည်း ကြားနာခွင့်မရသော အမျိုး အစား၊ ဘုရားသံ တရားသံ
ကြားတာနဲ့ ထွက်ပြေးရတဲ့ အမျိုးအစားရှိသလို ဘုရားသံ တရားသံ တို့ကို
ကြားနာခွင့်ရ၍ သာဓုခေါ်နိုင်ကာ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ တန်ခိုးကြီးဘဝ
ရောက်သွားရတဲ့ အမျိုးအစား ဆိုပြီး အဆင့်အတန်းတွေ ကွဲပြားသေးတယ် ဒကာ”

“ဪ . . . ဒါနဲ့ သူတို့တွေ လူတွေ ကို ခြောက်တာဟာ အမျှလိုချင်လို့
သက်သက်ပဲလား။”

ဥူးကောဝိဒ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီတစ်ခုတည်းတော့မဟုတ်ဘူး ဒကာ၊ တစ္ဆေသရဲတွေ လူကိုခြောက်တာ
အကြောင်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ တစ် အခြောက်ခံရသူ ကံနိမ့်၍ အခြောက်ခံရခြင်း၊ နှစ်
နောက်ပြောင်ကျီစယ် လို၍ ခြောက်ခြင်း၊ သုံး ဒကာပြောတဲ့ အမျှအတန်းဝေသည်ကို
ခံယူလို၍ ခြောက်ခြင်း၊ သားမယား တို့ကို စွဲလမ်းခင်မင်သည့်အတွက် ခြောက်ခြင်း၊
ဘုရားသံတရားသံတို့ကိုကြား၍ မရွတ်နိုင်အောင် ခြောက်ခြင်း စသဖြင့်
အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်၊ အမှန်တကယ်တော့ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ ဆိုတာ
ခြောက်တယ်ဆိုတာထက် သူတို့ရဲ့ဆန္ဒကို လူအများ သိအောင် ပြောပြချင်လို့
အကူအညီ တောင်းတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ်ထင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်တယ် ဒကာ၊

ဒါပေမယ့်လည်း အကုသိုလ်ကံကြောင့် သူတို့ရဲ့ အတ္တဘော ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကြောက်စရာအဆင်းကို လူတွေ ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ ရတဲ့အခါ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။ အဲဒါကိုပဲ တစ္ဆေ၊ သရဲ ခြောက်တယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့”

နွေဦးနောင် တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ ကို သနားပင် သနားသွားသည်။ (ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးလိုက်ချင်ရဲ့) အဲဒီ အချိန် မိန်းမတစ်ယောက် ထဘီမနိုင်း ပုဝါမနိုင်းဖြင့် အူယားဖားယား ပြေးချလာသည်။

“ဘုန်းဘုန်း... ကယ်ပါဦး ဘုန်းဘုန်း”

“ဟဲ့ ဟဲ့... ဘာ ဖြစ်လာတာလဲ မဝိုင်းရဲ့ အလန့်တကြား”

ထိုမိန်းမ၏ ကြောက်လန့်တကြားပုံစံကြောင့် ညူးကောဝိဒနှင့် နွေဦးနောင် အပါအဝင် ကပ္ပိယတွေ ဒကာမတွေ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ဆက်ပြောလာတဲ့ စကားကတော့

“တပည့်တော် ... တပည့်တော် ... တပည့်တော် ... တပည့်တော် ”

“ဟဲ့ ... ဪ... အရေး ထဲ CD ထစ်နေသေးတယ်၊ ပြောမှသာ ပြောပါ ... ကင်းကိုက်လာလို့ လား”

ဘုန်းကြီးက စိတ်မရှည်သဖြင့် မဝိုင်းဆိုသူကို လှမ်းဟန့်သည်။

“မ ... မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ကြောက်နေလို့ပါ။ တပည့်တော် မ ခြေထောက်ဆေးဖို့ ရေတွင်း : ထဲမှာ ရေကုန်းအခပ် ရေထဲမှာ ဘာတွေ တယ်ထင်လဲ”

“ဘာလဲ ရေထဲမှာ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် ပြန်မြင်ရပြီး လန့်ပြေးလာတာလား”

မဝိုင်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ပြောရက်လိုက်တာ ဆရာတော် ဘုရားရယ်၊ တပည့်တော် မ အဲဒီ လောက် ရုပ်ဆိုးနေလို့ လား”

“နင့်စကားက လိုရင်း မရောက်တော့လို့ဟဲ့၊ ဘာ ဖြစ်လာတာလဲ ရှင်းရှင်းပြော”

မဝိုင်းက စကားပြောရန် အားယူလိုက်ပြီး

“ရေတွင်းထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေတယ် ဘုန်းဘုန်းရဲ့”

“ဟေ”

မဝိုင်း စကားကြောင့် အားလုံး ကြက်သီး မွေးညှင်းများ ထသွားကြသည်။

“ဟုတ်ကော ဟုတ်လို့လားဟာ၊ ဒီလောက်ကျယ်ပြီး နက်တဲ့ တွင်းထဲ ဘယ်မိန်းမက ဝင်နေမှာ လဲ၊ နင်အမြင်မှာ တာ ဖြစ်မှာ ပါ မဝိုင်းရယ်၊ ငါလိုက်ကြည့်ရမလား”

“အခုလိုက်ကြည့်ရင် ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဘုရား”

“ဟဲ့ . . . ဘာ ဖြစ်လို့လည်း”

“တပည့်တော် မ ညတုန်းက မြင်ခဲ့တာပါ”

“ဟမ် . . . ညတုန်းက မြင်ခဲ့တာကို အခုမှ အလန့်တကြား ထလုပ်ရသလား”

“ညတုန်းက ကြောက်ခဲ့တာကို အခုမှ ဖွင့်ထုတ်လိုက်တာပါ ဆရာတော် ရယ်၊ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်လို့ မိုးလင်းခါနီး မှ အိပ်ပျော်သွားပြီး အခုနိုးနိုးချင်း ဆရာတော် ဆီ ပြေးလာတာပါ”

မဝိုင်းစကားကြောင့် အားလုံးလန့်နေပြီ။ မေဦးဆိုလျှင် ညတုန်းက

ကြားခဲ့ရသော သီချင်းသံ သဲ့သဲ့နှင့်ဆက်စပ်မိပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ပင်
ထလာ၏။ ဒါဆိုရင် သီချင်းသံပိုင်ရှင်က မပိုင်း ပြောတဲ့ ရေတွင် :ထဲက မိန်းမများ
လား။

“သေချာလို့လား မပိုင်းရယ်၊ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ ထင်ယောင်ထင်မှာ :
ဖြစ်အောင် လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ နင် ဘယ်လိုမြင်ခဲ့တာလဲဆိုတာ သေချာရှင်းပြလိုက်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်”

မပိုင်းက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရှင်းပြသည်။

“ညက အိပ်ခါနီး ခြေထောက်ဆေးဖို့ တွင် :ထဲမှာ ရေကုန်းခပ်တာ
ရေပုံးက ရေဆီ မရောက် ဘူး၊ တစ်ခုခုနဲ့ ခံနေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ရေပုံးကို
ပြန်ဆွဲတင်တာလည်း တင်လို့မရဘူး၊ အောက်က တစ်ယောက်ယောက်က
ပြန်ဆွဲထားသလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်၊ တပည့်တော် လည်း တစ်ခုခုနဲ့
ငြိနေတယ်ထင်ပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်တော့မှ”

မပိုင်းက ကျန်တဲ့ စကားကို အတော် ကြီး အားယူ၍
ဆက်ပြောလိုက်ရသည်။

“တွင် :ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့
မတ်တတ်ရပ်နေတယ် ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

“ဟေ”

